

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

Orationis culmen, & cum diuina sua maiestate coniunctionem euectos, immittit in sua caelestes caligines, & talem nebulam, quæ oculos excæcat, ne res huius mundi videantur aperiunt verò, vt suum videant Creatorem, habeantque magnam cum eo familiaritatem, & consuetudinem: alij quidem plus, alij minus, prout ipse Dominus creaturis suis se communicare dignatur. Prius tamen, quàm ad supremum montis culmen eos exaltet, decem per sex dies in inferiori alio gradu, in quo eorum probet patientiam, ipsique sensim exerceantur, magisque disponantur ad id, quod summum est, accipiendum. Tales esse debent (vt supra est dictum) Magistri Spiritus, qui tanquam alter Moyses Christianum populum & eos, qui hanc orationis viam tenere statuerunt, gubernaturi sunt. Talis fuit Pater noster Balthassar: quem, quia ipse Dominus sicut Moysen elegerat in ducem animarum; hunc ei fauorem, aliosque prædictos exhibuit: qui, quod sum aded insignes, operæ precium erit, fusiùs eos explicare, ex ijs, quæ idem P. in alijs occasionibus dixit.

§. I.

PRÆMITTAMVS igitur, tanquam fundamentum, fauorem primum, ex quo reliqui proueniunt: quod scilicet ipsum Deum quis habeat Magistrum ac directorem in Oratione, non eo tantum communi ac generaliter

nerali modo, quo vocatur & reipsa est omnium magister, docetque ac impellit omnes ad orandum; (vt 3. cap. est dictum) sed peculiari alio magis familiari, & suauiori per illustrationes, & inspirationes speciales, immittendo sanctorum cogitationum, affectuumque feruentium imbres, non laborante ipsa anima in hoc diuino cibo quærendo per mentis discursus, ac meditationes magna adhibita ad id industria & conatu. Quare solebat Pater Balthassar dicere: si Deus ratiocinationem animæ in oratione impediatur: signum esse, quod ipsemet velit esse eius Magister: ad eam enim ingredi, & ianuis clausis ad eius interiora penetrare est ipsius priuilegium; & ita eius, qui illam creauit proprium, vt neque bono, neque malo spiritui communicetur: quare id esse tutissimum, & ab illusionibus remotissimum, & pax gaudiumque quo tunc anima afficitur, indicium est eius Majestatis præsentie. Hoc ipsum clariùs adhuc notat ipse in suo libello his verbis: Quinto Februarij, 1569. cum essem in oratione matutina, & penderem detrimentum meum ex absentia cuiusdam serui Dei, hoc internè sensi: iniurius Deo est, qui agens cum ipso, existimat sibi nocere, quod deferatur ab hominibus, quando id absque ipsius culpa accidit. Et eodem die, cum facerem Sacrum, eadem cogitatione, ac dolore recurrente, cum eodem interno sensu hoc mihi occurrit: si is, qui te per hominem aliquem dirigebat, tuus uult esse Magister; & per se ipsum te doceat ac dirigere: quoniam

L 4 tibi

» tibi facit iniuriam? magnum hoc est beneficium
 » & ingentium bonorum præludium: siquidem
 » Deus breui aliquo verbo, & sententiâ mul-
 » ta complectitur ac docet: & talium oratio
 » continuata quædam ipsius Dei assistentiâ,
 » mul cum reuerentiâ, & fiducia quierâ
 » resperâ multarum veritatum intelligentiâ,
 » dulcibus bolis & suauissimis ex orbe ipsius
 » Domini reliquijs, familiaribus cum eodem
 » iucundissima eius præsentia colloquijs.

a Psal. 50.8. HINC ortum habuit secundum beneficium
 quo, vt dixit Dauid, a *occulta sua* diuinitatis,
 profundæ sapientiæ ipsi *manifestauit*, eâ ratione
 & modo, quem doctores scientiæ Mysticæ
 tradunt. Id ita scriptum reliquit ipse in e-
 dem suo libello his verbis: Primò die Martij
 » Anni 1576. cum pridie vesperi egissem cum sp-
 » rituali quadam persona de eo argumene-
 » quid esset visio intellectualis Dei, & mysterio-
 » rum eius: habui vestigium quoddam luminis e-
 » ius, quod mihi dixerat, & sensum quendam te-
 » nerum. ipsam orationem ingressus, sensi Domi-
 » ni præsentia, ratione quadam ibi manentis, vt nec
 » oculis, nec imaginatione videretur: percipiebat
 » tamen, & maiori certitudine ac perspicuitate ap-
 » prehendebatur, quàm quod oculis aut imaginati-
 » one videtur. Cuius indicia hæc sunt. Pri-
 » mum, quod hac ratione videtur, plus in ani-
 » ma efficit, quàm quod imaginamur, aut corpo-
 » raliter videmus. Deinde pacem adfert, tantum
 » solatium, vt videatur Deus D.N. animam in regni
 » suum inducere: quæ in tanta foelicitate se colle-
 » catâ videns, quam nec cogitasset, nec merita esse
 » dicit.

dicit Domino illud Davidis : *b quid est homo quod* " b psal. 8. 5
memor es eius ? quomodo visitas eum , & ipsemet "
 Christus dicit , Iustos in die extremi Iudicij , cum "
 ipse rationem reddet , cur cœlorum regnum eis "
 tradat , dicturos : *c Domine , quando te vidimus ho-* " c Mat. 25
spitem , & collegimus te &c. ita , inquam , ei dicit ani- " 27.
 ma : Domine , quæ tibi obsequia præstiti ; Domi- "
 ne , quando tantum bonum ego sum pro merita ? "
 Tertio , inde exit anima nec sua , nec alicuius alte- "
 rius sed tota eius , qui est omnia , iuxta illud Dau- "
 dis : *d Vnam petij à Domino hanc requiram , vt in-* " d psal. 26.
habitarem in domo Domini : quoniam abscondit me in " 4.
tabernaculo suo &c. Immixta illuc animæ incipit "
 Deus illucescere , seseque ostendere ; ibi indulget "
 illis & illa iucundatur , a c tenerescit , quod se ipsam "
 vt talem aspiciat , cogitetque de ijs , quos propter "
 ipsum Dominum multo plus diligit , quam pro- "
 pter ipsos , aut si essent sui. *Quarto* , quod cogitans , "
 an Dæmon eiusmodi benedictionem fingere pos- "
 sit : non potest anima sibi persuadere , rem , à qua se "
 ita quietam reddi , & tam benè cum Deo suo com- "
 poni experitur , à malo spiritu esse. *Quinto* , ex eo "
 quod anima tunc dicat cum Sancto Petro : *e Do-* " e Mat. 17.
mine bonum est nos hic esse. Fugit omnem somno- "
 lentiam , nec orando defatigatur. *Sexto* , quod vi- "
 detur sibi experiri in se , quod Sanctus Dionysius "
 dixit cap. 1. de Mystica Theologia : quod nihil in- "
 telligens , omnem transcendat intelligentiam : "
 Hinc enim videtur sibi , nihil scire : inde tamen ad "
 nihil aliud attendere potest ; nec potest non esse "
 valde contenta cum eo quod habet : etiamsi "
 nec illud videat , aut tangat : quamuis de eo i- "
 pso magis sit certa & maiori cum claritate , "
 quam

„quàm de omnibus quæ videt, aut manibus pal-
 „pat.

EX his verbis ac sententijs satis apparet, quanta
 tam eius intellectui lucem DEVS in Oratione
 communicaret: siquidem cum ea ingrediebatur
 regnum Dei, Paradisum scilicet deliciarum eius
 & talis ex ea exibat, vt neque suus esset, neque
 aliorum; sed totus Dei, cum quo ita vnitus erat, vt
 vnus esset cum eo vnus spiritus. Quare afflictæ cuidam
 personæ dixit ipsemet, cum sermo esset de Oratio-
 ne: iam diu se in alia Regione viuere intelligens
 vt existimo, de illa Apostoli, quæ dixit: *hæ conuersa-
 tionem suam esse in cælis*. Proximum hunc fauorem
 secutus est singularissimus alius, quem Deus D.N.
 illi exhibuit, certum illum & securum faciens
 quod peruenturus esset ad regnum illud æternum
 & futurus perpetu⁹ eius incola. Ita ipsemet Pater
 aperuit Patri AEGIDIO de Mata, qui missus postea
 fuit in Iaponiam, vnde bis illarum Indiarum Proce-
 rator redijt, acturus de earum rebus cum Patre no-
 stro Generali. Hic, inquam, Pater familiarissimè
 quando cum Patre Balthassare agens de foelici e-
 ius animæ sorte, quæ posset esse de sua salute cer-
 ta, quæ se tot periculis ingerit, dum egregia adeo
 facinora ob Dei amorem aggreditur: ei respon-
 dit Pater Balthassar; ego, inquit, verbis claris &
 expressis certam & securam habeo meâ salutem
 & hæc est insignis quædâ Dei Domini nostri mis-
 ricordia erga aliquos: quæ potiùs illis calcar ad-
 dit ad currendum, quàm sit frænum, vt sistant.
 Iterum, cum esset in oratione, vidit quandam Be-
 atorum processionem, & se ipsum inter eos. *Quam
 visio*

visionem retulit ipse Superiori suo, cum suæ conscientia rationem redderet; & eandem referunt duæ Societatis nostræ personæ valde insignes: & eiusdem videtur ipsemet meminisse in relatione superius posita, cum dixit, se repente inuenisse in quadâ cõgregatione ad beatitudinem destinata: & cohæret cum reuelatione, quam habuit S. Mater Theresia de Iesu, vt cap. 10. est dictum.

QVID autem mirum, si tales visiones habens, aliquoties in Ectasim raperetur, vsu sensuum impedito & suspenso? semel Metinæ existentem flexis genibus in suo cubiculo, ingressus quidam Pater inuenit stupendo quodam splendore circumdatum, indicium eius, quem habebat interius: & iterum frater, qui eius cubiculi curam habebat, ingressus, inuenit absorptum & à sensibus alienatum: ita vt nec exeuntem, nec intrantem Pater aduerterit. Vt autè ipse Pater ad se rediens aduerteret, ab aliquo se fuisse deprehensum, cooperuit frater eius faciem strophio, & ita exiit. quæsiuit ergo Pater postea à fratre illo, num sciret aliquem esse in ipsius cubiculum ingressum? cui cum frater fateretur se ingressum fuisse, iussit eum cælare, quod vidisset. Iterum cum Salmanticæ studeret, aspiciens crucifixum, quem ante se habebat, mansit eleuatus extra se: euenitq; illi ab altero fratre idem, quod nunc de altero retulimus.

PATER Gasparus Asterius in hac prouincia notissimus, retulit, quòd cum ipse Minister esset in Professa domo Vallis-Oletanæ, S. hic P. Balthassar ægrotasset: quem cum Infirmarius vesperi utcumq; bene dispositum reliquisset; mane illū absq; vilo sēsu, & quasi mortuū inuenisset: vocati medici

non

non aliud existimare potuerunt, quàm quod esse aliquod deliquium: mansit autem eodem modo vsque ad vesperam: & tunc appositis Reliquijs sanctæ Crucis, & alijs, quæ in illa domo sunt, statim ad se redijt; & loquebatur sicut alias, quod nihil mali passus esset. Ex quo omnes colligebant, non animi deliquium, sed Raptum fuisse, quales in profunda sua oratione habere consueuerat. Et cum alia vice ægrotaret, idem ei accidit: sed cum ipsum ligando torquerent, non ad se rediret, nec tamen faceret, miserunt proprium tabellarium Metinam, vnde recens venerat, interrogatum, quinam ille morbus esset, & an alias laborasset: & acceperunt responsum, ne villo remedio erga eum vterentur; nam esse Ecstases, & alias familiares, & quæ per dies etiam aliquot durarent.

DENIQUE ab eo tempore ambulabat Pater Balthassar, cum maiori, ac viuatiore fidei presentia Dei sui, recurrens continuè ad Maiestatem diuinam in omnibus rebus suis, conferens ei illo, tanquam cum suo Magistro, eiusq; directionem auxiliumque petens: quæ ratio aptissima est ad eam, quam dicimus animæ cum Deo familiaritatem, & orationem continuam.

QUARE idem Pater Balthassar dicere solebat: „ orare, est spiritum ad Deum eleuare, ei que res omnes nostras familiariter, magna que cum reuerentia communicare; & maiori cum fiducia, quam vllus indulgentissimus filius cum sua matre habere potest: & ibi omnia sua preciosa, & vilia; celestia, & terrena; quod multum est, & quod modicum cum suo Magistro ac Domino agere, &

conferre; cor suum aperire, totumque illud ita
 effundere, ut nihil intus remaneat; aperire illi la-
 bores suos, peccata, desideria, & quidquid in ani-
 mo habuerit; & cum eodem solatium & requi-
 em habere sicut amicus solet cum amico, cui fidit;
 cui omnia sua aperit, bona & mala. Hoc est, quod
 Scriptura divina appellat *effundere sicut aquam* *Thre. 2. 19.*
cor ante conspectum Domini, non ait, sicut oleum,
 cuius pars aliqua vasi adhærescit; sed sicut aqua,
 quæ tota effunditur; manifestando scilicet Deo
 non solum magna, sed etiam parua. cum enim di-
 uina eius Providentia omnia gubernet; sine cu-
 ius auxilio nihil boni, magni, aut parui effice-
 re possimus, magnæ prudentiæ est, omnia cum
 Deo conferre, à quo, quidquid rectum in eis erit,
 proueniet.

S. II.

EX frequenti hac cum Deo Domino nostro
 familiaritate prouenit, ut alias quoque gra-
 tias donaque reciperet, quæ plurimum eum
 iuuerunt ad ea, quæ postea in bonum proximorum
 fecit. Fuit autem inter alia insigne donum confi-
 dentiæ, & efficacitatis in petendis & obtinendis à
 Deo D. N. rebus tam sibi quam proximis necessa-
 rijs, quemadmodum ipse in suo libello notauit,
 dicens: quod cum semel orationem instituisset
 circa illa verba Christi D. N. a *petite, & accipietis.* *Matt. 7. 7.*
 intellexit è cælo ex alto, D. N. nolle, nos esse par-
 cos in petendis donis & gratijs ab ipso: nam talè
 parcitatem esse Dæmonis tentationem. Et cum se-
 mel aliquid peteret pro quodam indigente, audi-
 uit sibi dici: *cur tu es in petendo parcus. si Deus est in*
dando